

સ્વકેન્દ્રીથી સમકેન્દ્રી
વિશ્વ તરફની

ઉડાન...

પંખ

અંક ૧૦ | નવેમ્બર ૨૦૧૬

એકલા ચાલ્યા કરવું એમ સહેલું નથી
પડછાયા ને સાથ ગણી હું ફરતો રહ્યો
-નિરુપમ નાણાવટી

Bhagyesh
Patel

Photoworks

સંપાદકની કલમે

-- કેથુર દુધાત

માનવી ભાળી અમથું-અમથું આપણું ફોરે વ્હાલ;
નોટ ને સિક્કા નાખ નદીમાં, ધૂળિયે મારગ ચાલ!

-મકરંદ દવે

નવા વર્ષના આપ સૌ વાચક મિત્રોને “સાલ-મુબારક - જય શ્રી કૃષ્ણ - જય સ્વામીનારાયણ - જય જીનેન્દ્ર - HAPPY NEW YEAR”. આપ સૌના પ્રવાસ શાંતિ-પુર્વક અને આનંદપૂર્વક પૂર્ણ થયા હોય એવી આશા. આવનારું વર્ષ દુનિયા માટે, દેશ માટે, તમારી ને મારી માટે નવા નવા વળાંકોવાળું, ઉત્સાહ વાળું, સુખ-સમૃદ્ધિવાળું રહે એવી ભગવાનને પ્રાર્થના.

વડાપ્રધાન સાહેબ શ્રી નરેન્દ્ર મોદીના ઐતિહાસિક પગલાને દેશવાસીઓ એ વધાવ્યો એ ભારત દેશના ભવિષ્ય માટે જરૂર થી કારગત સાબિત થશે. સામાન્ય માણસને ખરેખર જે તકલીફ પડી રહી છે એના માટે સરકાર આગળના દિવસોમાં કંઈક સારા એવા પગલા લેશે એવી મહેચ્છા. હાલની પરિસ્થિતિમાં તો આ નિર્ણય નું પરિણામ ઉલટું જ દેખાય રહ્યું છે કારણ કે નાના ધંધાઓ શરૂ જ નથી થયા. રૂપિયાનું સરક્યુલેશન અટકી ગયું છે. આ બધી બાબતોની સરવાળે અસર તો ગરીબોને જ થશે પણ જો લાંબાગાળાનું વિચારયે તો ચોક્કસ આ નિર્ણયથી મોંઘવારી કંટ્રોલમાં આવશે, ભ્રષ્ટાચાર નાબુદ થશે, દેશનો GDP વધશે, વ્યાજદરો ઘટશે. “અર્થક્રાંતિ” માં દર્શાવેલા બીજા સૂચનોમાંથી પણ જો હજી થોડાક સૂચનો નો અમલ થશે તો મોદીસાહેબનું સૂત્ર ખરેખર સાચું પુરવાર થશે – “મેરા દેશ બદલ રહા હૈ, આગે બઢ રહા હૈ”

નોટોની માયાજાળમાં ઘણા લોકો પોતે લીધેલા નવા વર્ષના સંકલ્પો ભૂલી ગયા હશે. આ થોડાક દિવસની પરેશાની પછી આપણે સૌ પાછા પોતપોતાના રોજીંદા જીવનમાં કામે લાગી જઈએ, ઈમાનદારીથી આપણું કામ કરીએ, હિસાબ-વ્યવહાર ચોખ્ખા રાખીએ, સબંધોમાં મીઠાશ ઝાળવી રાખીએ.

થોકબંધ જિંદગી જોઈ જ નથી 'આભાસ',
પરચુરણ છું; પરચુરણ જેમ વટાવી છે.
-ભરત દરજી "આભાસ"

અત્યારે આપણા માટે સૌથી વધારે important ગેઝેટ કયું કેહવાય? મોબાઈલ. અને એમાં સૌથી વધારે શું વપરાય? સોશિયલ મીડિયા અને કેમેરા ! આજે મારે ફોટોસ ને લગતી જ વાત કરવી છે. આપણે ફોટોસ કેમ લેતા હોઈએ છીએ? કાં તો મોમેન્ટને કેચ કરી ને મેમરી માં convert કરવા કાં તો સોશિયલ મીડિયા platform પર શેર કરવા .આપણને બધા ને “nice DP”, “looking good “ અને બહુ બધી likes અને સારી સારી કોમેન્ટ્સ વાંચવી ગમે છે. પણ ક્યાંક ને ક્યાંક આપણને બધા ને લાગે છે કે એનું વધારે પડતું obsession નથી થઈ રહ્યું? છાપા માં ઘણી વાર આવે છે કે યુવાનો ને સેલ્ફી ની લત છોડાવા ડોક્ટર ની મદદ લેવી પડી ને all..અને હું ખાલી છોકરીઓ ની વાત નથી કરતી, I agree કે અમને વધારે શોખ હોય છે,પણ બોયસ પણ ઓછા ફોટોસ નથી click કરતા.આજે મારે કોઈ મોબાઈલ ના ઉપવાસ ની કે એ બધું યુવાનો ની લાઈફ ખરાબ કરે છે કે એવી બધી વાત નથી કરવી. (No Doubt મારું પોતાનું માનવું છે કે દિવસ માં ખાલી એક કલાક મોબાઈલ સાવ સાઈડ માં મૂકી ને મિત્રો કે ફેમીલી સાથે ટાઇમ spend કરવો, પણ practically એવું થતું નથી !!)

આજે મારે એવા કિસ્સાઓ ની વાત કરવી છે જેમાં જાણે-અજાણે આપણાથી વ્યક્તિ ની કે ઘટના ની disrespect થઈ જાય છે. તો મારે just કેહવું છે કે આપણે એટલું અવોઇડ કરવાનો try કરીએ.રેલ્વે-સ્ટેશન, વાહનોની અવર-જવર વાળા રસ્તા, ડેમ,વહેતી નદી કે ભરતી વખતે દરિયા કિનારા પર, પાળી કે રેલીંગ પર સેલ્ફી જીવલેણ સાબિત થઈ શકે છે. એમાં તો મારે કેહવાની જ જરૂર નથી કે સેલ્ફી avoid કરો કે પેહલા એક safe જગ્યા એ બેસી કે settle થઈ ને જ ફોટો લો.

મારું માનવું છે કે મંદિરો કે કોઈ પણ ધર્મ-સ્થાનો, સ્મશાન કે શોક-સભાઓ, ચાલુ ક્લાસરૂમ, અમુક હેરીટેજ મકાનો જેને ખુબ જાળવણી ની જરૂર છે, even અમુક પેઈન્ટિંગસ કે મટીરીયલ, જાનવરો,અને નવજાત બાળક કે જે બધાને light કે ફ્લેશ થી નુકસાન થાય છે, મીટીંગ કે ઈન્ટરવ્યું માટે wait કરતા હો ત્યારે, હોસ્પિટલમાં અને કોઈ જયારે તકલીફ માં હોય ત્યારે ફોટોસ બિલકુલ જ ના લેવા જોઈએ.

વિચારો કે તમે તમારા બર્થડે પર party આપી છે.તમે આમ કેક કાપવા જ જઈ રહ્યા છો અને તમારા ફ્રેન્ડસ સેલ્ફી લેવામાં busy છે. કેવું લાગે? આવું ઘણી વાર આપણા થી અજાણતાં આપણી મસ્તી માં કે ધૂન માં કોઈને આમ જ hurt કરી દેવાય છે. વિચારો કે રેસ્ટોરેન્ટ માં વેઈટર ખાવાનું પકડી ને ઉભો છે અને આપણે સેલ્ફી લેવામાં એટલા મશગુલ છીએ કે ના એમને જગ્યા આપીએ છીએ કે ના ધ્યાન.તો થોડું ધ્યાન સામે વાળા ની પરિસ્થિતિ નું પણ રાખી લેવું જોઈએ. even ક્યારેક આપણે ફ્રેન્ડસ ને સેલ્ફી લેવા માટે આપણે force કરીએ છીએ ત્યારે હોઈ શકે કે એનો મૂડ ના હોય કે એને એટલો શોખ ના હોય, તો એવામાં એને ખેંચી ને સેલ્ફી click કરવી કેટલે અંશે યોગ્ય બને?

બધા ગુજરાતીઓ ફરવાના શોખીન તો હોવાના જ, પણ ત્યારે પણ આપણે સૌ ફોટોસ લેવામાં એટલા busy અને interested હોઈએ છીએ કે જે ત્યાં લાઇવ, આપણા માટે જ હાજર છે એની મજા લેવાનું ચુકી જઈએ છીએ. ફોટોસ યાદો ને જીવંત રાખવા માટે છે, પણ યાદો ને પહેલા મન માં તો બનવા દો. મેં નક્કી કર્યું છે કે જે થઈ રહ્યું છે એને ખુલી ને મન ભરી ને માણી લેવું છે પછી હા એને યાદ રાખવા એક-બે ફોટોસ ચોક્કસ લેવાના. બીજી એક વાત પણ આપણે સૌ એ માનવી રહી કે જ્યારે ફોટોસ પ્રિન્ટ થતાં હતા તો દિવાળી ની સફાઈ વખતે પણ એક વાર જોવાઈ જતા. હવે તો ખાલી memory કાર્ડ જ ભરાય છે, અને જ્યારે dp મુકવા કઈ ના મળે ત્યારે may be એકાદ ફોલ્ડર જોવાય. તો જે આંખ સામે છે એને દિલ-દિમાગ માં કેપ્ચર કરવું વધારે જરૂરી છે કે લેન્સ વડે કાર્ડમાં? i know કે ફોટોસ મોમેન્ટ કેપ્ચર કરે છે અને infact દરેક ફંક્શનમાં કે ટ્રીપ પર ફોટોસ લેવા જ જોઈએ પણ વીતી જતી ક્ષણ કે સામે ઉભેલી વ્યક્તિ ને ભોગે નહિ.

સેલ્ફી લેતી વખતે તમારું ધ્યાન રાખો અને સાથે સાથે આજુબાજુ વાળાનું પણ..આપના અભિપ્રાય મને જણાવો manorishah@gmail.com પર.

P.S.: ધ્રુવિત અને પ્રયાગ આપના મેઈલ્સ માટે ખુબ આભાર. and પ્રયાગ હું પણ માનું છું કે આપણે ત્યા ઓડિયન્સની ચોઈસ પણ મીડિયાની ખરાબ ક્વોલીટી નું કારણ છે અને મારે એ article માં mention કરવા જેવું હતું so ધ્યાન દોરવા માટે આભારી છું. બીજા રીડર્સ પણ મને આમ જ લખતા રહો કે મારે અહી બધા નામ mention કરવાની જગ્યા ના રહે!!

“MONEY IS NOT EVERYTHING”

આજે એક આર્મી-ઓફિસરના જીવનનો પ્રસંગ રજૂ કરું છું. મને એ ઓફિસરનું નામ નથી ખબર. પણ આ પ્રસંગ એક એકઝામ્પલ સેટ કરે એવો છે.

રકમી જાન્યુઆરી નિમિત્તે મારી ટેમ્પરરી ડ્યુટી ત્યાંની પરેડમાં હતી. આથી હું હોટલ તાજ (દિલ્હી)માં રોકાયો હતો.

સાંજે મેં હોટેલના રૂમમાંથી રીસેપ્શનને ફોન લગાવ્યો અને મારા કપડાં ઈસ્ત્રી કરાવી દેવાની વિનંતી કરી. થોડીવાર પછી રૂમ-સર્વિસ-બોય મારા કપડાં લેવા માટે આવ્યો અને મેં એને મારો યુનિફોર્મ ઈસ્ત્રી કરવા માટે આપ્યો. એણે અચંબિત થઈને પૂછ્યું કે, “સર, તમે આર્મીમાં છુઓ?” મેં જેવી ‘હા’ કહી એવો એણે એનો મોબાઈલ ખિસ્સામાંથી કાઢ્યો અને મારી સાથે ‘સેલ્ફી’ લેવા લાગ્યો. એણે કહ્યું કે, “સર. હું પહેલીવાર જ આ રીતે આર્મીમેન ને રીયલમાં જોઈ રહ્યો છું. મેં તો હંમેશા ફિલ્મોમાં જ આર્મી જોઈ છે. તે એકદમ સાવધાન મુદ્રામાં આવી ગયો અને મને સલામી આપવા લાગ્યો. ‘જયહિન્દ’ કહીને ખુશ થતો થતો એ ત્યાંથી ચાલ્યો ગયો.

થોડીવાર પછી, કોઈકે દરવાજો ખખડાવ્યો. મેં દરવાજો ખોલ્યો તો સામે ખુબ જ સુંદર બે છોકરીઓ ઉભી હતી. એમના હાથમાં એમના મોબાઈલ સેલ-ફોન હતા. એમાંની એકે કહ્યું કે, “સર... અમે એક સેલ્ફી લઈ શકીએ?” મને ઘડીક કઈ રીતે રીકેક્ટ કરવું એ પણ સમજાયું નહીં. હું મૂરખની જેમ હસ્યો અને જાણે એ નાની કીકલી હોય એમ મારી પાસેની ચોકોલેટ્સમાંથી એક-એક મીલ્કીબાર આપી. એ બન્ને સેલ્ફી લઈને જતી રહી.

રાત્રે લગભગ ૯ વાગ્યે, રીસેપ્શન પરથી ફોન આવ્યો કે, ડીનર કરવા માટે મારે નીચે જવું પડે એમ છે. કારણ કે, ડીનર રૂમમાં સર્વ કરી શકાય એમ નથી. ખુબ જ મુદ્દ અને શાંતિથી બોલાયેલ આ શબ્દો પર હું દલીલ કરી શક્યો નહીં ને ડીનર કરવા માટે તરત નીચે ગયો. હોટેલનું ઇન્ટીરીયર અફલાતૂન. જો કે, કાશ્મીરના જંગલમાંથી ડ્યુટી કરીને આવ્યા હોઉં, એટલે સામાન્ય ડેકોરેશન પણ જોરદાર લાગે! પણ ખરેખર એ ખુબ જ સરસ હતું. જેવો હું ડીનર માટેના મેઈન એરિયામાં પ્રવેશ્યો, તરત જોયું કે, આખો સ્ટાફ ત્યાં હાજર હતો.

ભૂખ તો લાગણીઓને પણ લાગે છે સાહેબ...
બસ, સબંધો સ્વાદિષ્ટ હોવા જોઈએ.

મેનેજરને આગળ કરીને આખો સ્ટાફ મારી પાસે આવ્યો. મેનેજરે કહ્યું, “વેલકમ ટુ અવર હોટેલ સર. એ અમારી ખુશનસીબી છે કે તમે આજ અહીંયા અમારી સામે છુઓ.” એમણે મને એક મસ્ત ફૂલોનું બુકે આપ્યું અને મારી સાથે મેનેજરે ખુદ ડીનર કર્યું.

બીજા દિવસે મને પરેડમાં પહોંચવા માટે એક બી.એમ.ડબ્લ્યુ કાર પ્રોવાઈડ કરવામાં આવી. સાચું કહું તો અમે લોકો આવી વી.આઈ.પી. ટ્રીટમેન્ટ માટે ટેવાયેલા હોતા જ નથી. અમને ફ્રીજીઓને તો ખખડેલી જીપમાં જ કમ્ફર્ટેબલ ફિલ થાય.

ચેક-આઉટ વખતે, હું રીશેપ્શન પર ગયો અને રૂમનું કાર્ડ પાછું આપ્યું.

રીશેપ્શનીસ્ટ : તમારું અહીં રોકાણ કેવું રહ્યું, સર?

હું : સરસ. કમ્ફર્ટેબલ. મારું બીલ.....

રીશેપ્શનીસ્ટ : તમારે કોઈ બીલ ચૂકવવાનું થતું નથી. તમારા રોકાણનો ખર્ચો હોટેલ દ્વારા સ્પોન્સર્ડ થયો છે. તમે આપણા દેશને રોજ બોર્ડર પર પ્રોટેક્ટ કરો છો. તો આ તમારો આભાર પ્રગટ કરવા માટે અમારા તરફથી નાની ભેટ. સર, અમે તમારા આભારી છીએ.

હોટેલનું બીલ ચૂકવવું ના પડ્યું ને મારા પૈસા બચ્યા, એને લીધે નહી, પણ એ લોકોએ

ક્યાંક તો કોઈને મારી જરૂર હશે, એટલેજ
મને બનાવવાની એણે મહેનત કરી હશે.

“ઓલીવ ગ્રીન’ કલર પ્રત્યે જે રીસ્પેક્ટ બતાવી એના લીધે મને ઘણો આનંદ થયો. એ લોકોની ભલમનસાઈ મારા દિલને સ્પર્શી ગઈ. સાચે જ... આપણે કેવા મહાન દેશમાં રહીએ છીએ, એની અનુભૂતિ થઈ.

આ પછી, મેં ‘તાજ ગ્રુપ ઓફ હોટેલ્સ’ ના સી.ઈ.ઓ. ને આ પ્રસંગ અને કેવી રીતે હોટેલના સ્ટાફે જે રીતે મારી આગતાસ્વાગતા કરી એ વર્ણવતો મેઈલ કર્યો. ને મારા આશ્ચર્ય વચ્ચે મને એનો રીપ્લાય પણ મળ્યો કે, “હવેથી ‘તાજ ગ્રુપ હોટેલ્સ’એ આર્મી ઓફિસર્સને સ્પેશીયલ ડિસ્કાઉન્ટ દેવાનું નક્કી કર્યું છે.”

ખરેખર આવા મોટા લોકોનો ક્યારેક આલો સુખદ અનુભવ થાય, ત્યારે એમ થાય કે, એ લોકો ખાલી પૈસા જ નથી કમાતાં, ઈજ્જત પણ કમાય છે. ને આર્મીનો ઉત્સાહ વધારવા જેવું બીજું રૂંડું શું હોય? આ પ્રસંગ મને ઘણો સ્પર્શી ગયો, એટલે અહીં મુક્યો છે. તમને પસંદ આવે તો તમે પણ શેર કરો.

આવા તો ઘણા ઉદાહરણ છે, જેમને જોઈને એમ થાય કે, આ લોકો કરોડપતિ-અબજોપતિ બનવાને ખરેખર લાયક છે ને ઈશ્વરે એમને લક્ષ્મી આપીને કંઈ ખોટું નથી કર્યું. ‘મોટા માણસોની મોટાઈ’ વિષે અત્યારે વાત કરી. ક્યારેક ‘નાના માણસોની નાગાઈ’ વિષે પણ વાત કરીશ. તમે સાંભળેલા આવા કિસ્સાઓ ને આ સંદર્ભમાં તમારા વિચારો અને અનુભવો મને મોકલી શકો છો.

PACK-UP :

કિસ્સો કેવો સરસ મજાનો છે,
બેઉ વ્યક્તિ સુખી થયાનો છે.
પલ્લું તારી તરફ નમ્યાનો તને,
મુજને આનંદ ઉંચે ગયાનો છે.

-મુકુલ ચોકસી

લ્યો...લખાઈ ગઈ કવિતા

-- જાદવ નરેશ “જાન”

શબ્દનો હું સાધક છું ;
હું ક્યાં કોઈનો બાધક છું :
તથાગત છે નામ મારું :
સહુનો હું તારક છું ;
છું માનવ એટલે જ તો ;
માનવતાનો ભાવક છું :
લાગે છે મને હવે કે :
મારા જીવનથી હું સાર્થક છું ;
એટલે જ લોક કહે કવિ “જાન”
કેમ કે સહુના દિલનો યાહક છું

હું જગતનો ય હવે ભાર લઈ ક્યાં ફરું છું ;
ને બસ હું તો મસ્ત ફકીરા થઈ ફરું છું :
ક્યાંક હું ય પણ જ્ઞાન, ભક્તિ, ભજન કરું છું ;
એટલે જ તો મસ્ત કબીરા થઈ ફરું છું :
નથી જોઈતી મારે એવી ખુશખુશાલી હવે :
આમ બસ મન મસ્ત મીરાં થઈ ફરું છું :
ને હવે તો ક્યાંય મન નથી લાગતું જોને ;
હું મન મસ્ત ભગત ધીરા થઈ ફરું છું :
ને બસ એ જ મારો બેલી ,એ જ તારણહાર ;
એક એને જ પામવા અધીરા થઈ ફરું છું ;

આ સમય ક્યાં કોઈના માટે કદી અટકે છે ;
આ માણસ જ માણસને અહીં ખટકે છે :
કેટ કેટલો ય અંધારામાં રહ્યો આ માણસ ;
એટલે જ તો અજ્ઞાનતામાં રોજ ભટકે છે :
ચુકી જાય છે, ક્યાંક સોનેરી એવી તક જોને ;
પછી માણસ જ અવસરથી લટકે છે :
અહંના નશામાં કેટલો ઊંચે ચઢે છે માણસ ;
પછી પોતાની જાતને ખીણમાં પટકે છે :
ને પછી કોઈને “જાન” લલચાવી , ફસાવીને ;
માણસ માણસથી સાવ કોરો નીકળે છે :

નવલકથા-10

--ડૉ. અવની રવિ ચાંગેલા

આહુતિનો ‘એન્જનીયરીંગ કોલેજ’ માં પ્રવેશ્યાનો બીજો દિવસ હતો. તે દિવસે તેના લેકચરહોલમાં તેના ક્લાસમેટ સિવાયના અન્ય લોકો પણ ત્યાં આવી પહોંચ્યા હતા અને ‘ઇન્ટ્રોડક્શન’ ના નામે રેગીંગ કરી રહ્યા હતા. સૌપ્રથમ ગર્લ્સનો વારો હોવાથી આગળની હરોળમાં બેઠેલી બે ત્રણ ગર્લ્સ ડરી ડરીને પોતાનો ઇન્ટ્રો આપી ચુકી હતી અને સાથે સાથે સીનીયરોની ફરમાઇશ પૂરી કરવા ગંદા ફિલ્મીગીતો પર ડાન્સ અને કેટવોક જેવી પ્રવૃત્તિઓ પણ ડરતા ડરતા કરી ચુકી હતી. આ જોઈને આહુતિનું લોહી ઉકળી ઉઠ્યું, તેને મનોમન કંઈક નક્કી કર્યું.

“નેક્સ્ટ..” સ્ટેજ પર એક સ્પેશ્યલ ચેર મંગાવીને તેના પર બેઠેલો અને તેની આજુબાજુ ઉભેલા અનેક સાથીદારોથી ઘેરાયેલા એક સીનીયર છોકરાએ પોતાના મક્કમ શબ્દોમાં હવે પછી જેનો વારો હોય તે ગર્લને આગળ સ્ટેજ પર પધારવા આહ્વાન કર્યું.

પેલી છોકરી કે જેનો વારો હતો તે પહોંચે તે પહેલા જ છેક છેલ્લી બેન્ચમાં બેઠેલી આહુતિ ઉભી થઈને પોતાના ક્રોધભર્યા સ્વરમાં બોલી.

“અમે કોઈ અમારો ઇન્ટ્રોડક્શન નહીં આપીએ.”

અવાજની તીવ્રતા એટલી વધુ હતી કે આખા હોલમાં તેના પડઘા ગુંજી ઉઠ્યા. અને સવિશેષ તો પેલા ડોન થઈને ચેર પર બેઠેલા છોકરાના કાનમાં, તે બોલ્યો,

“અમે ક્યાં કંઈ રેગીંગ કરીએ છીએ, આપણે લોકો એકબીજા માટે અજાણ્યા છીએ તો આપની વચ્ચે પરિચય કેળવાય એ હેતુથી માત્ર ઇન્ટ્રોડક્શન જ લઈએ છીએ”

ये दुनिया अक्सर उन्हें सस्ते में लूट लेती है,
खुद की कीमत का जिन्हें अंदाजा नहीं होता !!

“અજાણ્યા તો તમે લોકો પણ છે ને અમારા માટે, એક તરફી પરિચય થી કઈ સંબંધો ન કેળવાય, તો તમે પણ તમારો ઇન્ટ્રોડક્શન અમને પહેલા આપો અને પછી અમે આપીએ, બિલકુલ તમારા જેવો જ”

આ સાંભળીને અકળાયેલા સિનિયર્સમાંથી એક છોકરો જે પેલા મહારાજા સ્ટાઇલમાં ચેર પર બેઠેલા છોકરાનો મિત્ર હતો તે બોલ્યો.

“એ છોકરી..તને ખબર છે તું કોની સામે આ બોલી રહી છે..જો અમે સાચું રેગીંગ કરશું તો તને અધરું પડી જશે, તને સ્વપ્નમાંયતેનો ખ્યાલ નહી હોય.”

“એકવાર કરી તો જુઓ, પછી હું શું કરીશ તેનો તમને પણ અંદાજ નહી હોય” આહુતિ બોલી. બાદ ડરેલા તેના બધા કલાસમેટને સંબોધતી બોલી, “ચલો ફેન્ડ્સ, લેટ્સ બંક ધીસ ડીસ્ગાસ્ટીંગ ક્લાસ..”

સૌથી પહેલા બહાર નીકળેલી આહુતિ અને તેને અનુસરતા તેના કલાસમેટને જોઇને પેલો છોકરો ગુસ્સામાં ભભૂકી ઉઠ્યો.

“યાર આપણી ઈજ્જતના કચરા કર્યા આ છોકરીએ, અનેક વર્ષોનો રેકોર્ડ તેને તોડ્યો આજે. હું તેને નહી છોડું.” તે બોલ્યો. જવાબમાં પેલો ચેર પર બેઠેલ છોકરો બોલ્યો, “ના..તમે કોઈ તેને કઈ નહી કરો, જે કરીશ તે હું કરીશ, લેટ મી ટ્રીટ હર વેરી સ્પેશિયલી..”

આ ઘટનાને બે દિવસ થઈ ગયા અને સમગ્ર કેમ્પસમાં, સ્ટુડન્ટસમાં આ વાત પ્રસરી ગઈ હતી, પણ આહુતિ જાણે કે કંઈ ન થયું હોય તેમ બિન્દાસ ફરતી હતી. એકવાર કોલેજથી હોસ્ટેલ જતી એકલી આહુતીને અટકાવીને તે છોકરાએ પૂછ્યું.

“હેલ્લો..આપનું શુભનામ..?”

“આપને તેનું શું કામ?”

“ઓહ..સો સોરી, હું તો ભૂલી જ ગયો તારી વાત, બંને તરફથી ઇન્ટ્રોડક્શન હોય, સો લેટ મી ઇન્ટ્રોડ્યુઝ માયસેલ્ફ ઇસ્ટ..માય નેમ ઇઝ સમિધ અન્નિહોત્રી..”

“આહુતિ...આહુતિ અધ્વર્યું.”

“ફોમ વ્હેર..ક્યાંથી પધારો છો?”

માનવતા તો મેં
બ્લડબેંક માં જોઈ છે દોસ્ત..
લોહી ની બોટલ પર
જાતિ ના લેબલ હોતા નથી.

“કેમ, તમને શું કામ છે? મારા ઘરે ચા-નાસ્તો કરવા આવવું છે તો પૂછો છો?” ચીડ સાથે આહુતિ બોલી.

“એય છોકરી, હું તને શાંતિથી જે પૂછું છું તેના સીધા જવાબ આપવાને બદલે તું મારું અપમાન કરે છે, તને ખબર છે હું કોણ છું? તારો સીનીયર અને આ કોલેજના સ્ટુડન્ટ યુનિયનનો પ્રેસીડેન્ટ” ગુસ્સે થતો તે બોલ્યો.

“હશો..સો વોટ..?” કહેતી તે ત્યાંથી ચાલી નીકળી.

આહુતિને જતી જોઈને તે મનોમન બોલ્યો “છોકરી તારે આ અપમાનની ભારે કિંમત ચૂકવવી પડશે.”

તે જ સાંજે આહુતિના મોબાઈલમાં અનનોન નંબર પરથી કોલ આવ્યો. રીસીવ કરતાં જ “સમિધ અગ્નિહોત્રી બોલું છું. હમણાં પાંચ મીનીટની અંદર મારી જર્નલ્સ તને મળશે, તારે તે લખીને પૂરી કરવાની છે, કાલે મારે એચ.ઓ.ડી. પાસે સબમિટ કરાવવાની છે તે પહેલા. સિનિયર્સની જર્નલ્સ જુનીયર્સે કમ્પ્લીટ કરવી એ આ કોલેજની વર્ષો જૂની પરંપરા છે, આઈ હોપ કે તું આ પરંપરા ને અનુસરીશ.”

“જરા પણ નહી, અયોગ્ય પરંપરાને તોડવી મને ખુબ ગમે છે, તો બેટર છે કે બીજા કોઈને તમે આ શુભકાર્યના સહભાગી બનાવો. હું તો નહિ જ લખું.” આહુતિ બોલી.

“ જે સમજથી ન સમજે,
તેને સમય સમજાવી દે ”

ભુણ-હત્યા

“નો....નો.... મિસ્ટર શર્મા...ધીસ ઈઝ ખ્યોરલી મર્ડર. યેસ... યુ આર માય ઓલ્ડ ફ્રેન્ડ...બટ આઈ રીયલી કાન્ટ ડૂ ધીસ. ભુણ-હત્યા એ ઈલ્લીગલ હોવાની સાથે સાથે પાપ પણ છે. ને તમે આ રીતે અગાઉ પણ મને પાપમાં પાડી ચુક્યા છુઓ! પણ આ વખતે નહી. પ્લીઝ.....”

“ડૉ. મેહતા. વધારે ચાર્જ લઈ લેજો. માથાફૂટ ના કરો. અમારે તો એક સંતાન જ જોઈએ છે, ને એ પણ છોકરી.... એટલે છોકરો નીકળે તો પતાવો જ પડે. જો આને રાખીશું તો છોકરીને જન્મ નહી આપી શકીએ. એટલે આને પતાવી જ ઘો ચાલો.....”

ને ભુણ-હત્યા કરવા રાજી થયેલા ડૉક્ટર વિચારતા રહ્યા કે, એ ખરેખર પાપ કરવા જઈ રહ્યા છે કે.....!!?

Catalyst

--અનંત ગોહિલ

નવું વર્ષ એટલે નવી શરૂઆતો કરવાનો સમય- હા! શરૂઆત નહીં પણ શરૂઆતો કરવાનો સમય. નવું વર્ષ એટલે આપણી ગયા વર્ષોની પેન્ડીંગ પડેલી ઈચ્છાઓને ફરીથી જગાડવાનો સમય. નવું વર્ષ એટલે આપણી સિસ્ટમના અપગ્રેડેશનનો સમય. એક નવું જ વર્ઝન અને નવી જ સ્પીડ સાથે જીવનને આગળ વધારવાનો સમય.

મનુષ્યની પ્રકૃતિ મુજબ એને દરેક કામ કરવા પાછળ કંઈક ને કંઈક તો કારણ જોઈએ જ, કોઈક એવું બહાનું કે કોઈક એવો લાભ દેખાય તો જ એ કામ બમણી ઝડપથી થાય નહીં તો બસ હવામાં ગોળીબાર જેવી પરિસ્થિતિ હોય, ખાલી વાતો જ થાય-અસલ કામ નહિ! નવું વર્ષ એટલે આપણા જુના મોડેલના મોપેડમાં નાખવાનું ઓઈલવાળું ઇંધણ! નવું વર્ષ એટલે ગયા સમગ્ર વર્ષ દરમિયાન આપણે ધારેલા અને વિચારેલા બધા જ નવા કામોની શરૂઆત કરવાનો વખત! નવું વર્ષ એટલે ઘરની સાથોસાથ આપણા મનની પણ સફાઈ કરવાનો સમય!

પણ શું નવું વર્ષ એટલે બધું નવું જ શરૂ કરવું એમ? ના! કદાચ આપણે બધું તો નવું ના જ શરૂ કરી શકીએ પણ, જે જુનું છે એમાં તો એક-એક લેવલ કરીને અપગ્રેડ કરી જ શકીએ ને! લોકો નવા વર્ષમાં નવી નવી જગ્યાઓએ ફરવા જશે, અમુક તો અત્યારે નીકળી પણ ગયા હશે, પણ બધા આ વર્ષે બહાર જઈ શકે એ શક્ય નહીં જ હોય, તો શું કરીશું? જરાક બીજી રીતે વિચારીએ તો એમ થઈ શકે ને કે, તો કેમ ના જૂની જ જગ્યાઓને નવી જ નજરે જોઈએ, જ્યાં જઈ આવ્યા છીએ ત્યાં ફરીથી એક લટાર મારીએ, ત્યાં કંઈક નવું જ શોધીએ, અને નવું પણ શું કામ? બસ માત્ર એ જગ્યાને માણીએ અને એની સ્મૃતિઓ વાગોળીએ! નવા વર્ષને કંઈક કરવાના માત્ર બહાનારૂપે લઈએ અને પછી એ કામને પુરા દિલથી નિભાવીએ કે જેથી આવતા વર્ષે ફરીથી કંઈક નવું કરવાનું જોમ લઈને પ્રવેશીએ!

નવા વર્ષના દિવસે એક કુટુંબ બીજા મિત્રના ઘરે બેસવા ગયા, વાતો-વાતોમાં પેલા ભાઈની નજર સામે પડેલા કાચના બે વાઝ પર પડી. એકમાં કલર-કલરની વધારે કાપલીઓ હતી અને બીજામાં માત્ર ૫-૭ જેવી જા ઉત્સુકતાથી પેલા ભાઈએ પોતાના મિત્રને આ વિષે પૂછ્યું, કે આ બધું શું ચક્કર છે? પેલા ભાઈ કહે કે, આ તો મારો આત્માનો વ્યવહાર છે! પેલા ભાઈ કહે હું કંઈ સમજ્યો નહીં, ત્યારે મિત્ર કહે કે, જો દોસ્ત! આપણે બંને વેપારી માણસ! દિવાળી સુધીમાં બધો જ હિસાબ-કિતાબ ક્લીયર કરી જ નાખીએ બરાબર? પણ આ જે બે કુંજા મુકેલા છે ને, એમાંથી એકમાં

કેટલા તણખલા એકઠા કરો ત્યારે માળો સર્જાય,
એકાદ પંખીડા ને પૂછો.. તમને નહિ સમજાય.

મેં ગયા વર્ષના મારા પોતાના વિચારો-મારી ઈચ્છાઓ અને મારા સપનાઓ લખીને મુક્યા'તા અને આ બીજું છે ને જેમાં તને માત્ર અમુક જ ચિઠ્ઠીઓ દેખાય છે એ એટલા આ વર્ષે પુરા થયેલા છે. આપણે કમાવાની અને ધંધાને આગળ વધારવાની લ્હાયમાં આપણા પોતાની માત્ર અમુક જ ઈચ્છાઓ પૂરી કરી શકીએ છીએ, અને અંતે તું જોવે છે એમ એક બાજુનું પલડું ભારે ને ભારે થતું જાય છે અને બીજી બાજુનું પલડું કોરું-કટ રહી જાય છે! એટલે હવેથી હું મારા આત્માનો પણ હિસાબ રાખું છું કે ક્યાં શું ખૂટી રહ્યું- શું બાકી રહી જાય છે અને નવા વર્ષે આ બધી જ આકાંક્ષાઓ કે સપનાઓને પુરા કરવા નવેસરથી મચી પડું છું. કોઈ વર્ષ તો એવું જરૂર આવશે જ ને કે જ્યારે આ બાજુનું પલડું ખાલી રહી જશે અને હું સંપૂર્ણતાના આનંદને માણી શકીશ!

આ નવા વર્ષે કંઈક નવા જ નિયમ લઈએ અને એને વર્ષ દરમિયાન પુરા કરવા જ છે એવી ભાવના સાથે નિભાવીએ. જેને કૂકીંગ પસંદ છે એ એમાં નવું કરી શકે છે, જેનો રસ કોઈ ક્રિયેટીવ ફિલ્ડમાં છે એ એમાં કંઈક અલગ કરી શકે છે. જેને સંગીતમાં રસ હોય એ કોઈક અલગ જ વાદ્ય શીખી શકે છે. કોઈ ડાયરી લખવાનું શરૂ કરી શકે છે. તો આ નૂતન વર્ષને વેકેશન, રજાઓ કે ફરવાના સમયથી એક ડગલું આગળ વધી જો આપણે એક તક- એક પ્રયાસ તરીકે જોઈશું તો આ નવું વર્ષ ખરેખરમાં “નવું” બની રેહશે!

“જાતે પસંદ કર્યો છે આ રોગ મેં જ મારો,

હું શું કરું તમારી આ સારવાર લઈને?”

“મારે તો હમણાં એક મહિનામાં એન્જીન્યરીંગ પૂરું થઈ જશે. ને તારે હજી કંઈ નોકરીના પણ ઠેકાણા નથી. આપણા લગ્ન માટે એક તો મારા પપ્પા માનશે જ નહીં. સમર્થ..... તે પણ એન્જીન્યરીંગ કરી લીધું હોત તો? તો શાયદ ઇઝીલી પતી જાત બધું! ક્યાં સુધી પડ્યો રહીશ આ ભંગાર કારકુનીમાં? કંઈક મોટું વિચાર. આગળ વધ. આમ ને આમ તો તું મને ખોઈ બેસીશ. પ્લીઝ.....”

“હું ટ્રાય કરું જ છું સારી જગ્યાએ નોકરી શોધવાની. પણ બી.કોમ વાળા વધારે અપેક્ષા પણ શું રાખી શકે નીરુ.....?”

“તારી પાસે એક મહિનાનો ટાઈમ છે મને મેળવવાનો. એ પછી હું કંઈ નહીં કરી શકું.”

અમરેલીનો સાવરકુંડલા તાલુકો. બહુ ઝાઝો વિકસિત નહીં, પણ આમ સાવ પછાત પણ નહીં. નિરાલી અને સમર્થના ફેમીલી વર્ષોથી ત્યાં રહે. બન્નેના મકાન અડી-અડીને જ. એક જ ટીવાલ. નિરાલી થોડા મોટા ઘરની એકની એક છોકરી. મકાન પણ મોટું. એના પપ્પા ધનશ્યામભાઈને બુટ-ચંપલની મોટી દુકાન. પુરા તાલુકામાં આવડી મોટી દુકાન કોઈને નહીં. એટલે ધંધો ધમધોકાર ચાલે. જ્યારે સમર્થના પપ્પા માવજીભાઈ નાના લોકલ દરજી. નાનું-નાનું ટાંકા-ટેભાનું કામ કરે ને ઘર ચલાવે. ઘરમાં પૈસાની અછત. એટલે ઘરમાં હંમેશા વાતાવરણ તંગદીલી ભર્યું જ રહે. એને લીધે સમર્થ ભણવામાં બહુ ધ્યાન ના આપી શકતો. માવજીભાઈને પણ બહુ અપેક્ષા નહીં. ખાલી કોલેજ કરાવવાનો મોહ. ને એટલે જ કોમર્સ લાઈન એના કપાળે લખાઈ ગઈ. સાયન્સમાં ભણાવવાની ન તો એમની હેસિયત હતી, કે ન તો એમની ઈચ્છા. એટલે એ બી.કોમ કરીને એ ત્યાં જ એક નાના ફર્મમાં હિસાબ-કિતાબ સંભાળતો.

એક મહિનો તો જોતજોતામાં વીતી પણ ગયો. સમર્થ અસમર્થ નીવડ્યો! નિરુએ તો સાવ આશા મૂકી જ ટીધી. પણ સમર્થ છેલ્લા પ્રયત્ન રૂપે એના પપ્પાને લઈને નીરુના પપ્પા પાસે ગયો. ચા-પાણી-નાસ્તો કર્યો. ને વાતોવાતોમાં લગ્નની વાત નીકળતા જ ધનશ્યામભાઈ તાડક્યા,

ભાર એવો આપજો કે,
હું જુકી ના શકું.

સાથ એવો આપજો કે,
હું મૂકી ના શકું.....!

“શું છે તમારા લોકોની ઔકાત? ક્યાં ઇલેક્ટ્રિકમાં એન્જીન્યરીંગ કરેલી મારી છોકરી..... ને ક્યાં તમારો બી.કોમ કરેલો મામુલી કારફન છોકરો.... મોઢું જોઇને વાત નાખવા અવાય. અમારા ખાનદાનમાં ભિખારીઓના ઘરમાં છોકરીઓ દેવાનો રિવાજ નથી. પહેલા સંબંધને લાયક બનવું પડે. સરખે સરખા લોકો વચ્ચે જ સંબંધો બંધાય છે. પાડોશી છુઓ, તો પાડોશી બનીને જ રયો.....વેવાઈ-વેલા બનવાની ખોટી ટ્રાયુ ના કરો.....ને માવજીભાઈ.....ચા-પાણી પી લીધા ને? તો હવે તમે જઈ શકો છો.”

બન્ને બાપ-દીકરો તો સમસમી ગયા. ત્યાં ઉભેલી નીરુ પણ સ્તબ્ધ થઈ ગઈ. માવજીભાઈનું આ રીતે ક્યારેય એમનું કોઈએ અપમાન નહોતું કર્યું. સમર્થ પણ અંદરથી સાવ હલી ગયો. એણે નીરુને બહાર મળવા બોલાવી.

“તારા બાપને કંઈ બોલવાની ભાન પડે છે કે નહીં? આ રીતે અમારું અપમાન કરવાની એમની હિંમત કેવી રીતે થઈ?”

“સમર્થ..... મને ગમ્યું હશે તને આમ હડધૂત કર્યો એ? પણ હવે કંઈ ના થઈ શકે. મારા પપ્પાના મતે તારી લાયકાત મારા કરતા ઓછી જ છે, ને એ ત્યાં સુધી રહેશે, જ્યાં સુધી તું મારાથી આગળ નહીં આવી શકે. હું ગમે એમ કરીને મારા લગ્ન પાછા ઠેલાવવાની ટ્રાયુ કરું છું. આગળ માસ્ટરમાં એડમીશન લઈ લઈશ. હવે તારી પાસે બે વર્ષ જેટલો ટાઈમ છે. બતાવી દે મારા પપ્પાને તારી અસલી ઔકાત, ને લઈ જા મને તારા ઘરે લગ્ન કરીને.....”

મને પારખવો હોય તો ગાઢ અંધકારમાં પારખજે, દિવસના અજવાળામાં તો કાચના ટુકડા પણ ચમકે.

સમર્થને વારે વારે ‘સમય-મર્યાદા’ આપતી નીરુ કિડનેપ કરીને વસુલી કરવાવાળી કોઈ ગેંગ જેવી લાગવા લાગી. છતાં પણ પોતાના અને પોતાના પપ્પાના થયેલા અપમાનનો બદલો લેવાનો આ જ એક રસ્તો છે, એવું વિચારી એણે આગળનો પ્લાન બનાવી નાખ્યો.

મિત્રો પાસેથી ઉછીના પૈસા લઈને એ અમદાવાદ આવ્યો. એક રૂમ ભાડે રાખી. લોજમાં જમવાનું શરુ કર્યું. IAS (Indian Administrative Service) બનવા માટે UPSC એકઝામની પ્રિપેરેશન શરુ કરી. એ માટે ‘SPIPA’ ના ક્લાસ પણ શરુ કર્યાં. એની પાસે જેટલો સમય હતો એનો એણે પુરેપુરો ઉપયોગ કર્યો ને પ્રીલીમીનરી એકઝામ એણે ક્લીયર કરી દીધી. પછી ‘મેઈન્સ’ માટે એ જોતરાઈ ગયો ને એની લેખિત પરીક્ષામાં પણ એ ક્વોલીફાઈડ થઈ ગયો. હવે બસ ખાલી ‘પર્સનાલીટી ટેસ્ટ’ માટેનો ઈન્ટરવ્યુ બાકી હતો, કે જે કેન્ડીડેટની સિવિલ સર્વિસ માટેની સ્યુટેબીલીટી નક્કી કરવા માટેનો સૌથી ટફ તબક્કો છે.

“તો મિસ્ટર સમર્થ..... લાસ્ટ ક્વેચ્ચન ટૂ યુ. તમે આ રીંગમાંથી નીકળી જઈ શકો?”

ઈન્ટરવ્યુ લેનાર પેનલમાંથી એક મેડમે પોતાની આંગળીમાંથી વીંટી કાઢી સમર્થ સામે ધરી. સમર્થે પૂછ્યું.

“મેડમ....મે આઈ હેવ એ સ્મોલ પેપર-ચીટ પ્લીઝ?”

એમની પાસેથી કાગળનો ટુકડો લઈ એણે ખીસ્સામથી પેન કાઢી ને કાગળમાં પોતાનું નામ લખી ફોલ્ડ કરી એને એ રીંગમાંથી પસાર કર્યો.

માવજીભાઈના ઘરે આજે દિવાળી જેવો માહોલ હતો. એમનો એકનો એક છોકરો સમર્થ ઓફિસર બનીને ઘરે આવ્યો હતો. પુરા સાવરકુંડલામાં આ સમાચાર ફેલાઈ ગયા હતા. એમના ઘર બહાર ભીડ જામી ગઈ હતી. ક્યારેય મોઢા સામે જોતા પણ ના હોય એવા લોકો ભવિષ્યના કલેક્ટર સાથે કોન્ટેક્ટ કરવાની વેંતરણામાં લાગ્યા હતા. મીઠાઈઓ વહેંચાઈ રહી હતી.

પણ આ બધા વચ્ચે નીરુ અને સમર્થના મનમાં એમના હવે પોસિબલ થનારા લગ્નની આગોતરી શરણાઈઓ વાગી રહી હતી.

“હાશ. હવે નીરુના પપ્પાને કંઈ વાંધો નહી આવે. હવે હું નીરુને લાયક બની ગયો છું. હવે ફરી

"સબંધ" અને "સંપત્તી",
મુઠ્ઠી ભરો તો રેતી છે અને જો વાવતા
રહી તો ખેતી છે.

એકવાર માંગું નાખી જોઇશ. મને વિશ્વાસ છે, તેઓ ના નહી જ પાડે....."..... સમર્થ વિચારતો રહ્યો.

પણ આશ્ચર્ય વચ્ચે ખુદ ધનશ્યામભાઈ જ સામે ચાલીને એમના ઘરે બધાઈ દેવા આવ્યા.

“છેવટે તમારો છોકરો મારી છોકરી માટે લાયક બની જ ગયો. હવે સંબંધ સીધી લીટીમાં ગોઠવાઈ ગયો..... નહી માવજીભાઈ? હવે જલ્દી હું મારી નીરુડીને તમારે ત્યાં વિદાય કરીશ..... મોઢું તો મીઠું કરાવો વેવાઈ.....”

માવજીભાઈએ એમના મોંમાં હસતા-હસતા મોતીચુરનો આખો લાડુ મૂકી દીધો. ને હસવાનું અચાનક બંધ કરી ચહેરાના હાવભાવ બદલી સામું જ ચોપડી દીધું,

“શું છે તમારા લોકોની ઔકાત? ક્યાં મોટો અફસર બનેલો મારો છોકરો. ને ક્યાં તમારી ઈજનેર છોકરી. કોઈ સરખામણી જ નથી બન્નેની. ક્યાં રાજા ભોજ ને ક્યાં ગંગો તૈલી. મોઢું જોઈને વાત નાખવા અવાય. અમારા ખાનદાનમાં ભિખારીઓના ઘરમાંથી છોકરીઓ લેવાનો રિવાજ નથી. પહેલા સંબંધને લાયક બનવું પડે. સરખા લોકો વચ્ચે જ સંબંધો બંધાય છે. પાડોશી છુઓ, તો પાડોશી બનીને જ રયો. વેવાઈ-વેલા બનવાના પ્રયત્નો ના કરો. મીઠાઈ ખાઈ લીધી ને? તો જાવ હવે.....”

હવે સ્તબ્ધ થવાનો વારો ધનશ્યામભાઈનો હતો. નીરુ ને સમર્થ તો વગર વાંકે ખાલી ‘ઓડીયન્સ’ બનીને રહી ગયા. બન્નેને શાયદ પેલી બે બિલાડી અને વાંદરા વાળી વાર્તા યાદ આવી ગઈ હોવી જોઈએ. આ કિસ્સામાં રોટલીના ટુકડાને બદલે ખુદ આ બન્ને જ ત્રાજવામાં ગોઠવાયા હતા!

ને બરાબર એ જ સમયે દુર અમદાવાદ રેડિયો સ્ટેશને RA નિશિકાએ વસ્ત્રાપુરના અમીશભાઈની ફરમાઇશથી ‘દિલ અપના પ્રીત પરાયી’ ફિલ્મનું લતાજીના અવાજમાં ગવાયેલું સુપરહિટ ગીત ચાલુ કર્યું, જે એકસાથે શહેરના ઘણા ઘરો, ઓફિસો, દુકાનો અને ગાડીઓમાં ગુંજતું રહ્યું.

“અજીબ દાસ્તાં હૈ યે, કહા શુરુ કહા ખતમ,
યેહ મંઝીલે હૈ કૌન સી, ના વોહ સમજ સકે ના હમ.....”

SHUT DOWN :

જિંદગી કાર્ડિયોગ્રામ જેવી હોય છે,
એ ક્યારેય સીધી લીટીમાં નથી આવતી.

(શીર્ષકપંક્તિ : અનિલ ચાવડા)

Shine in the Mine...!!!

--રિકીન ધડક

ROCKSTAR

Out beyond the ideas of wrong doing and right doing,
there's a field.

I'll meet you there.

હમણાં જ મારા અતિપ્રિય એવી ફિલ્મ રોકસ્ટારની રીલીઝને ૫ વરસ પુરા થયા. એક લાગણી જે અંદર કાળજા સુધુ ખૂંપેલી હોય ને બહાર નીકળવા તૈકડતી હોય એ આ.

રોમેન્ટિક મૂવી બનાવવાનો સૌથી સારો મસાલો એટલે હૃદયભંગ. એમાં પણ એક સન્ગીતકારનો હૃદયભંગ એટલે હિટ ફિલ્મનો ફોર્મ્યુલા. હમણાં જ કર્ણ જોહરે કરેલી એક નિષ્ફળ કોશિશ પણ એનો જ એક ભાગ ગણી શકાય.

એક ફિલ્મની દ્રષ્ટિએ રિકષ્ટર અદભુત છે જે સંપૂર્ણપણે અંગત મન્તવ્ય છે, પણ એક રીવ્યુઅરની નજરથી પણ એ એટલીજ અભિભુત ફિલ્મ ગણી શકાય.

શાહિદ કપૂરે જબ વ મેટ સાઈન કરી ત્યારે એની પાસે રોકસ્ટારનો ઓપશન હતો(જો કે સારું થયું એને જબ વી મેટ પસન્દ કરી). પછી પાંચ-સાત વર્ષ સુધી કાગળ પર જ રહેલી ઈમ્તિયાઝ અલીની સ્ક્રીપટ એટલે રોકસ્ટાર.

એક સન્ગીતકારના સંગીતના ઉદય થી લઈને એના પ્રેમના અસ્ત સુધીની આંટીઘૂંટીમાં વણાયેલી ચબરાક સ્ક્રિપ્ટ એ રોકસ્ટાર. ઈર્શાદ કામિલના શબ્દો અને રહેમાન સાહેબના સુંદર સંગીતનો સમન્વય એટલે રોકસ્ટાર. રણબીરની એક્ટિંગ અને મોહિત ચૌહાણના કંઠથી બુલંદ થયેલી એવી રોકસ્ટાર. નરગિસની સુંદરતાથી લઈને આરતીનું એડિટિંગ એટલે રોકસ્ટાર.

વાર્તા શરૂ થાય છે

લક્ષ્ય જેના ઊંચા અને મસ્ત હોય છે, જીવન માં એની જ પરીક્ષા સખ્ત હોય...

એક કોલેજમાં ભણતા નહારા છોકરા થી. ગિટાર લઈને ફરતો જોઈન જે જિમ મોરિસન બનવાના સપનામાં રાયે છે, તેને કેન્ટીનનો ખટારાભાઈ દિલના દર્દની vat kre એટલે એના પાગલખ્નથી ઉપજતી એક પ્રણયકથા. ખોટા પ્રેમના નાટકથી શરુ થતી નૌટંકી અને એ દોડધામમાં થી ઉદ્ધવતો ગહન પ્રેમ.

જોઈનની હીરના લગ્ન થઇ જતા એ પ્રાગ જાય છે અને પછી એક મ્યુઝિક કમ્પની આસપાસ ફરતા જોઈનને એ લોકો જ હીર પાસે લઇ જાય છે શો માટે. ત્યાં હીર ને જોઈન મળતા ફરી પાછા ઉછળતા લાગણીઓના મોજા.

જયારે પણ હૃદયના ઉભરા ઉભરે કરો કબૂલ,
તોફાન થાય ક્યાં જો એ દરિયામાં થાય ના!
.- મરીઝ

પિયુષ મિશ્રા અને શમ્મી કપૂર સમા દિગ્ગ્જોની સ્ક્રીન સ્પેસ વચ્ચે રણબીર જરાય આંખો પડતો નથી એ રાઈટિંગની કમાલ છે. અનિલ મહેતાની કમાલ સિનેમેટોગ્રાફી અને આરતીનું એડિટિંગ ફિલ્મને અલગ જ ઊંચાઈ બક્ષે છે.

રુમીના સાહિત્ય પરથી પ્રેરિત એવી ફિલ્મ જે હોલીવુડમાં પણ જોવા ના મળે એવી ટ્રીટમેન્ટ સાથે આપણને આપણી ભાષામાં જોવા મળે એનાથી વધારે ખુશી બીજી કઈ હોઈ શકે? ફિલ્મનું એક પણ ગીત ન લખવાનું કારણ એ જ કે જોવાની મજા ના બગડવી જોઈએ. એક-એક ગીત એક-એક સિંગલ રિલીઝ તરીકે રિલીઝ કર્યું હોય તો પણ ટોપ ચાર્ટ્સ પર હોય એવા સરસ આલબમ માટે તો ના છૂટકે-લવસ્ટોરી ના ગમે તો ય એક વાર જોઈ નાખવું.

એડિટિંગ અને સ્ક્રીનપ્લે બાબતે રંગ દે બસન્તી, ગજની કે અનુરાગની કોઈ મુવીને ટક્કર આપે એવી એક અભૂતપૂર્વ ફિલ્મ એટલે રોકસ્ટાર.

Sometimes you hear a voice through the door, calling you, as fish out of water, hear the sound of the waves or a hunting falcon hears the drums.

Come back, come back.

This turning towards what you deeply love saves you. Read the book of your life which has been given to you. A voice comes to your soul, Saying,

Lift your foot crossover,

Move into emptiness of question and and answer and question.

-Rumi

મારા સપના તારી આંખે સાચા પડતા જાય,
એને નવું વર્ષ કહેવાય.

હું કંઈ પણ ના બોલું તો પણ તને તરત સમજાય,
એને નવું વર્ષ કહેવાય.

-અંકિત ત્રિવેદી

બરાબર બેસતાવર્ષનો એ દિવસ, એની ફ્લાઈટ સવારે ૧૦ વાગ્યાની! બહુ જ ભારે દિવસ હતો મારા માટે એ, કોઈ દિવસ હું પ્રખર વગર એકલી રહી જ નથી, અરે મને કદી આવો વિચાર પણ આવ્યો નથી, પ્રખરે આવવા દીધો જ નથી. એના ગયાને આજે બરાબર ૩ વર્ષ થયા, એના વગરનું મારું આ ત્રીજું સાવ નીરસ બેસતુંવર્ષ છે. એના વગર તો મને તૈયાર થવાનું પણ મન નથી થતું. ના કોઈની સાથે વાત કરવાનું મન થાય છે, ના ક્યાંય જવાની ઈચ્છા થાય છે. કાશ એ અહીં હોત તો મને કહેત જ, "જાનું, આજે નવું વર્ષ શરૂ થાય છે તો તારા જેવી જ કોઈક એકદમ મીઠી ડીશ બનાવ." અને મને ખુશી-ખુશી એ કરવું ગમેત. એ હોત તો હું એને પરાણે ક્યાંક ફરવા લઈ જાત, એને બહુ બધું વ્હાલ કરેત, પણ ખેર..!

મારા પ્રખરને લખવાનો બહુ જ શોખ, કોલેજમાં હતા ત્યારે તો હું એની કવિતા પાછળ પાગલ જ હતી, હોઉં જ ને વળી, કોઈ બસ તમારી સામે જોઈને, તમારી આંખમાં આંખ નાખીને તમારી જ આંખની કવિતા કહે તો કેવું લાગે! બસ, અમારો પ્રેમ પણ એની કવિતા જેવો જ રોમાંચક હતો, અને એના વિષે તો શું કહું તમને, મને ખુશ કરવા માટે તો ક્યાં-ક્યાંથી કવિતા ગોતી લાવતો, કોઈક વાર મરીઝ તો કોઈક વાર ગાલીબ, અરે એના જોડે રહી-રહીને તો મનેય કેટલા બધા કવિઓ અને લેખકોના નામ યાદ રહી ગયા હતા. એ ગયો એ પછી પણ એના આ પ્રેમરૂપી શબ્દો મને મળતા જ પણ, એ સામે હોય અને મને કેહતો હોય એ વાત જ કૈક અલગ હતી!

જો કે એને પણ મને મુકીને જવાની ઈચ્છા તો નહોતી જ, પણ મેં જ જીંદ કરીને એને જવાનો આગ્રહ કર્યો, એના કરિયર માટે આનાથી સારી તક બીજી કોઈ હોઈ જ કઈ રીતે શકે! જો કે મને એમના થી કોઈ ફરિયાદ નથી, એ મને ત્યાંથી પણ નિયમિત ફોન કરે છે, વિડીયો-ચેટ

પણ થાય છે, પણ સાચું કહું તો મને એને જોઈને એને અડવાની ઈચ્છા થાય છે, એની બાહોમાં સમાઈ જવાની ઈચ્છા થાય છે. આમ તો મારો આખો દિવસ કંઈક ના કંઈક કામમાં પસાર થાય જ છે, પણ સાંજ પડે એની યાદો મારા આખા મગજનો ઘેરો લઇ લે છે. મને કંઈ જ ના સૂઝે એ પછી, એના મારી પાસે હોવાના ભણકારા જ થયા કરે મને! રાત પડે એના અવાજમાં મેં રેકોર્ડ કરેલી એની કવિતાઓ સાંભળું, એના ફોટાને નાઈટ-લેમ્પ ના એ ઝાંખા પ્રકાશમાં જોયા જ કરું અને દરરોજ મનને સમજાવતી રહું કે બસ હવે એક-બે વર્ષ જ ને! પ્રખર હમણાં આવી જ જશે મારા પાસે અને પછી બસ મારા બધા દિવસ અને બધી રાતો અમારા સપનાની બની જશે!

દરવર્ષ તો પ્રખર મને રાતના બરાબર ૧૨ વાગ્યે જ “હેપ્પી ન્યુ યર” વિશ કરે પણ કોણ જાણે આ વર્ષે એને વિશ ના કર્યું? કોઈ ફોન પણ ના કર્યો કે ના કોઈ મેસેજ છે એનો! ભૂલી તો નહીં ગયો હોય ને? કંઈક કામમાં વ્યસ્ત હશે, આમ પણ ત્યાં થોડી દિવાળી હશે! પણ દરવર્ષ તો કરે જ છે ને તો આ વર્ષે જ કેમ આમ?

“ટીંગ-ટોંગ...ટીંગ-ટોંગ” દરવાજાના ડોરબેલથી પંક્તિ પોતાના વિચારોના વમળમાંથી બહાર આવે છે, દરવાજા સુધી પહોચતા-પહોચતા વિચારે છે કે રાતના ૧૧ વાગે વળી કોણ આવ્યું હશે? આ જ અસમંજસમાં જેવો દરવાજો ખોલે છે, સામે ગુલાબથી ખીચો-ખીચ ભરેલો ગુલદસ્તો અને પાછળથી એક અવાજ જે સાંભળવા માટે એ પુરા ત્રણ વર્ષથી રાહ જોઈ રહી હતી! હા, પ્રખર એની સામે હતોને મરીઝ સાહેબનો એક શેર કહી રહ્યો હતો,

શું હશે મારામાં કે ખેંચે છે આ સઘળા મને,

ઘર મને, ગુલશન મને, જંગલ મને સેહરા મને.

એ નવા વર્ષની રાત્રી કદાચ જીવનભર માટે પંક્તિની સુંદરતમ યાદગીરી બની રેહશે, એ રાતની ગુલાબની સુગંધ જ નહીં, ચંદ્ર-તારા અને એ નાઈટ-લેમ્પ પણ સાક્ષીભાવે ગવાહી આપશે!

ફોટો-સ્ટોરી

--રિકીન ધડુક

એક બીજા પર પથ્થરો ફેંકતી પ્રજાને ખબર હશે કેબહાર પથ્થરથી
ખડકાયેલા મન્દીર-મસ્જિદની માલીકોર એવું તે શું હશે?

It's in...

--મનોરી શાહ

ગુલાબી ઠંડી ચાલુ થઈ ગઈ છે અને જોત જોતામાં તો જોરદાર ઠંડી પડવાનું ચાલુ થઈ જશે. તો મને થયું ચલો આજે જેકેટ્સ અને સ્વેટર ની વાતો કરીએ. જ્યારે જેકેટ્સ ની વાત આવે તો મારું માનવું છે કે દરેક ના પાસે એક લેધર જેકેટ તો હોવું જ જોઈએ. I agree કે બહુ મોંઘુ આવે છે પણ એ worth investment છે. એ ક્યારેય ફેશન માંથી જતું નથી. હા એને carry કરવાની style બદલાઈ શકે કે નવા કલર્સ આવી શકે પણ એ કદી outdated નથી થતું. આ વખતે મેં આપણા વહાલા bollywood સ્ટાર્સ ને refrence માં લીધા છે. બીજી સારી વાત છે કે એને પાર્ટી માં કે ઓફીસ માં સરખી વાહ-વાહી સાથે પેહરી શકાય છે. આમાં હીતિક એ કર્યું છે એમ મફલર કે મેન્સ સ્ટોલ કે એમ પણ સાથે carry કરી શકો છો. sporty લૂક માટે આ ઘણી બધી ઝીપ્સ વાળું સરસ ઓપ્શન છે. ગર્લ્સ ને તો નવા different કલર્સ નો ફાયદો રેહવાનો જ.

અત્યારે ડેનીમ નું બહુ જ ચાલે છે. ટોપ્સ અને shirts માં પણ. તો જેકેટ્સ અને હુડીસ માં એ કેવી રીતે પાછળ રહી જાય? અને હા આ મફલર અને સ્કાફર્સ અને સ્ટોલ્સ લગાવાની જુદી જુદી styles તો તમને internet પર થી મળી જ જશે. પણ એ પણ must try છે.

નવેમ્બર, 2016

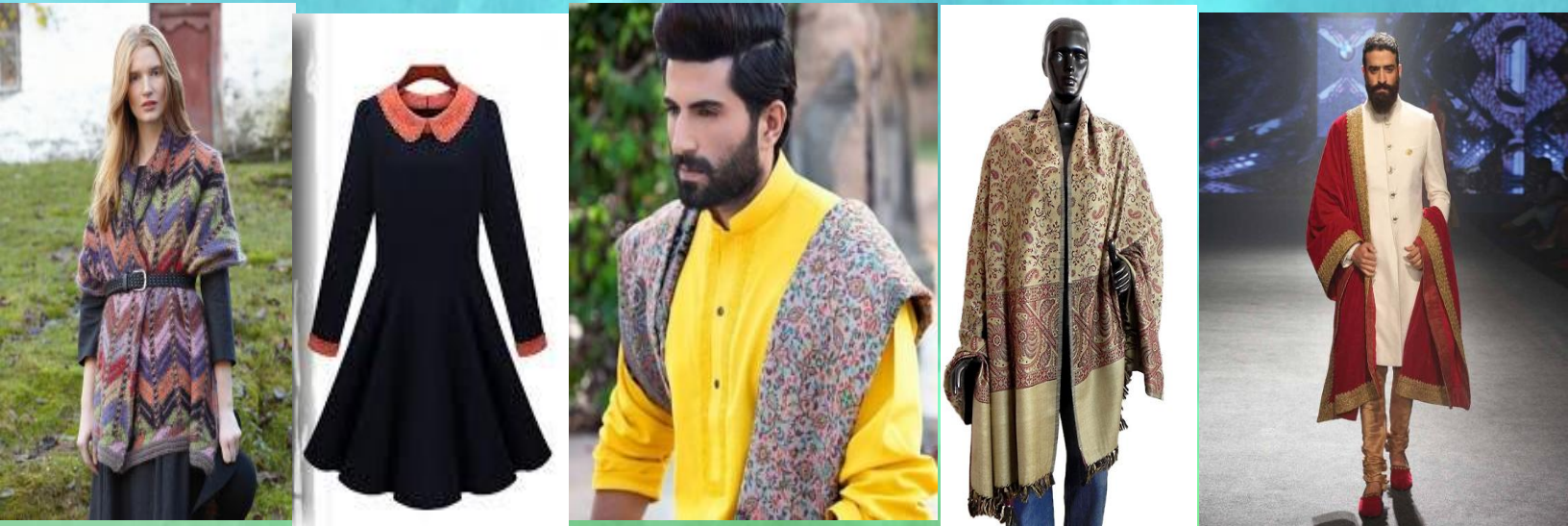
શણગાર તો શરીર ને હોય, સુંદર તો
પ્રભુની કૃપા હોય તો થવાય.

હવે વાત કરીએ કોલેજીયન્સ ના ફેવરેટ સુપરહીરોસ અને ક્વોટસ વાળા હુડીસ ની...

હવે અમુક થોડું ડીઝાઈનર. વાત કરીએ એવા ડ્રેસ ની જે વૂલ ના બનેલા છે અને ઠંડી માં ખુબ stylish લૂક આપે છે. સાથે સાથે લગ્નો પણ આવના decembar માં. તો ladies તો સાડી કે કુર્તી પર શાલ નાખતા જ હોય છે પણ બોયસ પણ આ વખતે એ જ કરી શકે છે. શેરવાની કે ઇન્ડો-વેસ્ટર્ન પર રોયલ શાલ ખુબ ઠસાદાર લૂક આપે છે રાઘવેન્દ્ર સિંહ રાઠોર ના શો માં આ મોડેલ એ સિમ્પલ રોયલ કુર્તી પર જે રીતે wrap કર્યું છે એ જ રીતે . અને girls latest માં શાલ ને બેલ્ટ સાથે સેટ કરી ને વેસ્ટર્ન કપડા પર પણ પેહરી શકાય છે અને ખુબ ટ્રેન્ડી લાગશે.

હવે વાત કરીએ caps ની. સુલતાન પિક્ચરમાં રણદીપ હુડા એ પેહરેલી 'બીનીસ' અત્યારે ખુબ ચાલે છે. અને એ બોયસ અને girls બંને ને એકસરખી રીતે સુટ કરે છે.

નવેમ્બર , 2016

25

પંખ મેગેઝીન

Pink

તમારી પાસે બીજો કોઈ આઈડિયા હોય કે મારા કોઈ મત સાથે આપ સંમત ના થતા હો તો મને જણાવો manorishah@gmail.com પર.. અને ઠંડી નો આનંદ માણતા રહો એકદમ 'in' રહીને...happy winters

ખુલ્લા દ્વાર

- શ્લોક શેલડીયા

અંતરને ઘટાડી, દર્દને મટાડી
મળવું છે આ ઘડી, ખુદને જગાડી

ભૂલને ભુલાવી, ડરને ભગાડી
કહેવું છે આ ઘડી, ખુદને જગાડી

અહમને જલાવી, ચહેરાને સતાડી
રમવું છે આ ઘડી, ખુદને જગાડી

હિંમતને સજાવી, ઈર્ષ્યાને ડુબાડી
જીવવું છે આ ઘડી, ખુદને જગાડી
-શ્લોક શેલડીયા

તમારી કૃતિ પણ તમે અમને મોકલી શકો છો

E-mail – pankhemagazine@gmail.com

Knowtamin

The average human body is made of 50 to 65 percent water.

Newborn babies have even more, ringing in at 78 percent water.

A gallon of water weighs 8.34 pounds; a cubic foot of water weighs 62.4 pounds.

A liter of water weighs 1 kilo; a cubic meter of water weighs 1 tonne. (The rest of the statistics are in imperial units since they are U.S.-based and we're odd that way; but the original metric system was created with base units that could be derived from the weight of a specified volume of pure water ... hence the nice round numbers.)

An inch of water covering one acre (27,154 gallons) weighs 113 tons.

Water covers 70.9 percent of the planet's surface.

Ninety-seven percent of the water on Earth is salt water; the water found in the Earth's lakes, rivers, streams, ponds, swamps, etcetera accounts for only 0.3 percent of the world's fresh water. The rest is trapped in glaciers or is in the ground.

There is more water in the atmosphere than in all of our rivers combined.

If all of the water vapor in our planet's atmosphere fell as water at once and spread out evenly, it would only cover the globe with about an inch of water.

‘પંખ’ની
ઉડાનમાં
સહભાગી પાંખો
કેચુર દુધાત
યાજ્ઞિક વધાસિયા
રિકીન ધડુક
મનોરી શાહ
અનંત ગોહિલ
ભાગ્યેશ પટેલ
સહૃદય આભાર
ડૉ. અવની રવિ
ચાંગેલા(નવલકથા)
જાદવ નરેશ (કવિતા)
શ્લોક શેલડીયા
(ખુલ્લા દ્વાર)

અમારી સાથે ઉડવાના આકાશી માર્ગો

 pankhmagazine@gmail.com

 <http://www.facebook.com/pankhmagazine>

 09714872871

 https://twitter.com/pankh_emagazine